

Гарабурда Василь

(* ? – † після 1582)

Син *Михайла Гарабурди*. У 1570 р. був співробітником Заблудівської друкарні *І. Федорова*. Можливо, співпрацював із ним і в Острозі. У Дермані 1576 р. згаданий його родич Наум Гарабурда. У 1584 р. Федір Наумович Гарабурда з колишнім співробітником *І. Федорова Тимофієм Анничем* подарував *Дерманському монастиреві* друковане Євангеліє 1575 року. Відома згадка *А. Курбського* про те, що *В.-К. Острозький* дав переписати російському емігрантові “та пану Гарабурді” книжку, прислану з Афону. Близько 1580 р. Г. у своїй друкарні (чи не в Слуцьку?) випустив анонімно “Учительне Євангеліє”, повторивши аналогічний заблудівський друк 1569 року. У Вільносі 4 серпня 1582 року “трудивыся многогрешныи и великонедостойный раб божий Василий Михайлович Гарабурда”, де надрукував “Октоїх”.

Каталоги стародруків: Галенченка Г. Я. XVI-XVIII ст. Старадрукованья кірылічныя выданні // Кніга Беларусі 1517-1917. Зводны каталог Мінск. – 1986. – С. 60-61, 62.

Література: Кравченко В. Соратник першодрукаря // Жовтень. – Львів, 1985. – № 4. – С. 94; Мицько І. З. Острозька слов'яно-греко-латинська академія (1576-1636). – Київ, 1990. – С. 86; Немировский Е. Иван Федоров (около 1510-1583). – Минск, 1986. – С. 168.

Ігор Мицько

Гарабурда Михайло

(* ? – † після 12.07.1586)

Відомий дипломат другої половини XVI ст., вважався експертом із російських справ при дворах Сигизмунда-Августа і Стефана Баторія. Спочатку дяк (1560-1563), королівський секретар (з 1563), писар канцелярії Великого князівства Литовського (1566-1579), нарешті мінський каштелян (1584-1586). Родова маєтність Г. – Климівці – була розташована у Гродненському повіті, порівняно недалеко від укріпленого замку Григорія Ходкевича в Заблудові. У 1579 р. Г. отримав від короля Свислоцьке староство у тому ж повіті.

Г. все життя сповідував православ'я, що, не в останню чергу, сприяло його багаторічним дружнім стосункам з такими визначними меценатами і захисниками православної релігії та культури, як *В.-К. Острозький*, Г. Ходкевич, *А. Курбський*.

Брат Г. Лукаш, згаданий 1557 р. як писар великокнязівської канцелярії, у перші роки Лівонської війни потрапив до московського полону. Бажаючи визволити брата, Г. під час своїх дипломатичних місій до Москви налагоджував широкі неофіційні зв'язки на царському дворі. Тоді ж, на думку Є. Немировського, він познайомився з *І. Федоровим* і *П. Мстиславцем*. Досконале знання російської мови і звичаїв двору великого князя московського сприяло тому, що Г., поза спорадичними поїздками до Криму (1559, 1561) та Інфлянт, переважно здійснював дипломатичні місії до Москви (1558, 1560, 1563, 1566, 1572, 1573, 1581, 1582, 1584,